

Arrest

nr. 256 545 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 15 november 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 mei 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 8 oktober 2020 gehoord.

1.3. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit te bezitten van El Salvador, geboren in San Salvador. U heeft noch uw vader, noch uw moeder gekend, die u als baby achterliet bij uw tante en grootouders. Na hun overlijden zorgde u tot aan uw huwelijk voor de kinderen van uw tante. U volgde Hoger Technisch onderwijs, Grafisch Design. U bent in België samen met uw minderjarige zoon. In 2010 huwde u met H.J.A. (...), waarvan u sinds 2014 feitelijk gescheiden leefde, omwille van huiselijk geweld. Op het moment van uw vertrek uit El Salvador had u de scheiding aangevraagd. U woonde tot 2014 samen met uw man, uw zoon en een neefje in Cuzcatlan. Vanaf 2014 woonde u in diverse wijken in San Salvador. Van april 2014 tot oktober 2016 werkte u als burger in een coöperatieve verbonden aan de luchtmacht op de luchthaven van de 1ste brigade. Op het werk was er een incident met een personeelslid dat u lastig viel. Hij kwam adressen uit de database vragen, terwijl dit niet toegelaten was. Deze man werd later ontslagen omdat bleek dat hij banden had met de maras (misdadabendes). Op het moment van zijn ontslag liet hij zich ontvallen dat hij heel goed wist waar u op de bus wachtte. Op 13 september 2016 bleek er ingebroken in uw huis en werden er waardevolle spullen alsook persoonlijke documenten meegenomen. U diende een klacht in bij de politie. Uit het politieonderzoek bleek dat de bendes erachter zaten. U vermoedde dat uw ontslagen collega betrokken was. Een week later werd er een papier met een bedreiging op uw poort gehangen. U werd aangemaand om de wijk te verlaten. De eigenaar van het huis raadde u aan te vertrekken omdat u en uw zoon gevaar liepen, waarop jullie verhuisden. In de periode van september tot oktober 2016 solliciteerde u voor een functie binnen de luchtmacht zelf, maar een militair van hogere rang vroeg om uw seksuele gunsten in ruil voor de job. Omdat u dit weigerde kreeg u heel wat bagger over u. In die periode werd u ook ziek ten gevolge van een neurologische aandoening. Op 05 oktober 2016 nam u ontslag. Op straat werd u regelmatig aangesproken en lastig gevallen door mannen en voelde u zich bedreigd in de verschillende wijken waar u woonde. Na uw ontslag ging u een paar maanden inwonen bij een vriendin. Na enkele maanden vond u een nieuwe job, als assistente van de baas van een designbedrijf, P. Op een dag, op weg van uw werk naar de bushalte, werd u omsingeld door een man op de fiets die rondjes begon te rijden rond u. U voelde zich angstig en bedreigd. In dezelfde wijk waar het bedrijf was gelegen werd u in augustus 2017 achtervolgd door een man op de fiets, die u een mes had getoond (Spaans: arma blanco). Hij stelde u allerlei vreemde vragen over waar u heen ging, of u daar woonde, of u een FB –profiel had. U vond het heel intimiderend. De man achtervolgde u tot aan uw werkplaats. Het laatste incident, waardoor u besloot het land te verlaten, vond plaats op 28 september 2018. Op de terugweg van uw werk, in die wijk, werd u tegengehouden door een bendelid van MS, die u onder schot hield en om uw telefoon vroeg. Hij vroeg uw ID. Omdat u die niet bij had greep hij uit uw handtas een betalingsbewijs van de huur van uw woning. Hij nam daarvan een foto en zei dat hij u nooit meer in de wijk wilde zien. U woonde toen in Illopango, een wijk waar de bende 18 het voor het zeggen heeft. U deed hiervan aangifte bij de politie van uw wijk. De politie wilde initieel uw klacht niet opnemen omdat het in een andere wijk was gebeurd. U ging verschillende keren naar de politie en pas een maand later, nadat u had gedreigd naar de media te stappen, tekende de politie uw klacht op. Door deze opeenstapeling van problemen, het worden lastig gevallen, ook gewoon omdat u een vrouw bent, door uw sociale positie als alleenstaande moeder zonder familiaal netwerk, het gevoel geen bescherming te hebben en de angst dat er u of uw zoon iets zou kunnen overkomen, ontvluchtte u uw land op 14 november 2018 en kwam u op 15 november 2018 via Spanje in België aan waar u op 20 november 2018 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer vreest u opnieuw slachtoffer te worden en verwijst u naar situatie van vrouwen in El Salvador.

Ten ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort en dat van uw zoon, uw originele ID-kaart, een attestatie van het Openbaar Ministerie (Fiscalia) dd. 26 oktober 2018 met origineel proces-verbaal opgetekend door de politie dd. 14 september 2016 met foto's naar aanleiding van de inbraak met diefstal in uw woning, een klacht bij de politie dd. 30 oktober 2018 (origineel), een verklaring onder ede van uw vriendin en ex-collega bij wie u enkele maanden woonde, een migratietoestemming van de vader van uw zoon, kopie van de ID-kaart van de vader van je zoon, geboorteakte van je zoon (origineel), een attestatie van uw werk bij de luchtmacht dd. 18 oktober 2018, een werkattest van P. en uittreksel dd. 01 november 2018 uit uw medisch dossier dd. 28 september 2016, met apostil dd. 09 november 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1 par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed van een gegronde vrees voor vervolging, zijnde een persoonlijke vrees omwille van uw nationaliteit, uw etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Hoewel u doorheen uw verklaringen wijst op uw precaire positie als alleenstaande moeder in El Salvador en u ook expliciet verwijst naar een vrees voor vervolging omwille van het feit dat u een vrouw bent (CG p.9 en p.11), dient te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar gender-aspecten niet voldoende is om te besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging riskeert op grond van het criterium sociale groep, zoals begrepen in de Conventie van Genève, alsook de omzetting van de Europese richtlijn in de Belgische wetgeving. Het onderzoek in het licht van de Vluchtelingenconventie dient persoonlijk te gebeuren, rekening houdend met uw individuele kenmerken en ervaringen. Het louter verwijzen naar rapporten waaruit een hoog cijfer van “femicide” blijkt alsook een hoge mate van machogedrag in El Salvador, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Aangaande de persoonlijke motieven waarvoor u uw het land heeft verlaten, verwijst u naar verschillende incidenten die gerelateerd zijn aan de problematiek van de maras (misdadigbendes) in uw land van herkomst en/ of het gedrag van mannen in het algemeen (CG p.8). De door u aangehaalde elementen zijn onvoldoende geloofwaardig en/ of onvoldoende zwaarwichtig.

U verwijst naar een eerste incident op 13 september 2016, waarbij er in uw huis werd ingebroken en waardevolle zaken als persoonlijke documenten werden gestolen. U stelt dat dit het werk was van de bendes. Met name heeft u het vermoeden dat de inbraak gebeurde naar aanleiding van het ontslag van een man op de luchtmachtbasis die u te pas en te onpas om informatie vroeg en vervolgens ontslagen werd omdat hij banden zou hebben met de marra (CG p. 6). Bij zijn ontslag zou hij u laten blijken hebben dat hij heel goed wist welke bus u nam (CG p.6). U gevraagd hoe u op de hoogte bent van de betrokkenheid van de bendes bij deze inbraak, verwijst u naar het proces-verbaal dat de politie opmaakte, nadat u hen geroepen had (zie document aanwezig in het administratieve dossier). Echter, het proces-verbaal betreft een loutere omschrijving van de toestand waarin de politie uw woning aantrof, alsook uw verklaring over wanneer u thuiskwam en wat u opmerkte aan de deur, alsook een opsomming van wat er gestolen werd in uw woning (CG p.6). Er werd u gevraagd of basis van welke elementen de politie tot de conclusie kwam dat de inbraak het werk was van de bendes, zoals u stelt (CG p.6). U antwoordt hierop eerder ontwijkend en stelt dat u dit op dat moment zo niet kon stellen, dat u niet wist of er een band was met de man op het werk en dat u niet weet hoe de politie tot die conclusie is gekomen. U erop gewezen dat er veel dergelijke inbraken gebeuren en u gevraagd om welke redenen u meent dat het met u persoonlijk heeft te maken, antwoordt u opnieuw niet “to the point”, aangezien u vertelt over het veelvuldig te zijn lastig gevallen op straat, de seksuele getinte “stalking” op het werk, het veelvuldig verhuizen (CG p.7). U maakt niet aannemelijk dat de inbraak in uw woning verband hield met uw toenmalige werk op de luchthaven en/of de ontslagen persoon. U brengt geen elementen aan waaruit men zou kunnen besluiten dat het niet meer was dan een loutere diefstal, hoe laakbaar ook. U gevraagd of u ooit in uw eigen woonwijk bedreigd werd omwille van uw job bij de luchtmacht, ontkent u dit (CG p. 7). U gevraagd of u de ontslagen man ooit nog heeft terug gezien, ontkent u dit (CG p.7). U maakt niet aannemelijk dat de inbraak iets te maken zou hebben met de ontslagen man.

Bijkomend moet er ook op worden gewezen dat u inzake dit incident in 2016, dat geheel onder het gemeenrecht valt en dus vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève, beroep gedaan heeft op de politie.

Wat betreft uw verklaring dat u een week na de inbraak met een pamflet werd gedreigd om de wijk te verlaten (CG p.6), dient toch te worden opgemerkt dat u eveneens verklaart dat u tot november 2016 gewoond geeft op het adres Res. (...) (CG p.5), met andere woorden het adres waar de inbraak plaatsvond (zie PV politie dd. 13 september 2016). U verhuisde dus ruim anderhalve maand na het dreigement, wat rijkelijk laat is indien het om een ernstige bedreiging zou gaan. Op een ander moment verklaart u dan weer dat jullie tweeëntwintig dagen na het dreigement zijn verhuisd, maar dat u en uw

zoon bij uw vriendin logeerden of zij bij jullie (CG p.7). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen zaken (zie vragenlijst overgemaakt aan het CG dd. 21 mei 2019) maakte u geen melding van dit pamflet en stelde u enkel dat de huisbaas u verzocht om te verhuizen omdat hij de bendeleden te lastig vond. U stipuleerde daar dat u niet weet hoe de huisbaas wist dat de bende erachter zat.

De verhuis gebeurde in de periode van uw ontslag op 05 oktober 2016. U verklaart dat u o.a. ontslag nam omdat u een job ambieerde en de betreffende overste u seksueel intimideerde (CG p.7). Hoe laakbaar dit gedrag ook is, het is onvoldoende zwaarwichtig als element bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vrouwen overal in de wereld komen dergelijke zaken tegen. In die periode werd u ook ziek (CG p.7). Na een kort verblijf in een woning in de wijk Providencia, gingen u en uw zoon een zestal maanden inwonen bij uw vriendin.

U verwijst naar volgende incidenten die de aanleiding waren tot uw vertrek uit El Salvador, met name toen u aan het werk was bij P. Op een dag werd u bij het verlaten van het werk omsingeld door een man die op zijn fiets rondjes maakte rond u zonder iets te zeggen. Dit gedrag maakte u angstig en u liep terug naar het werk. Onderweg kwam u uw baas tegen en verder gebeurde er niets (CG p. 9). Hoewel dit gedrag door u als intimiderend werd ervaren, volstaat het op zich niet om een nood aan internationale bescherming in te roepen.

Vervolgens kreeg u in augustus 2017 opnieuw te maken met gedrag dat u angstig maakte. Op weg naar uw werk, toen u van de bus afstapte, kreeg u in de gaten dat een man u in het oog hield (CG p.10-11). Hij kwam u achterna, toonde indirect een mes (Sp: Arma blanco) en stelde u allerlei vragen, over waar u woonde, waar u werkte, of u een FB-profiel had e.d. U bereikte veilig uw werkplaats. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het gedrag van deze man als irritant en intimiderend kan worden ervaren maar onvoldoende gewicht heeft als element om je land te verlaten en elders internationale bescherming aan te vragen. Het is dan ook bevreemdend dat dit incident u aanzette om naar mogelijkheden te zoeken om te vertrekken uit El Salvador (CG p. 9). Het blijft overigens een blote bewering aangezien u inzake dit incident geen melding gedaan heeft bij de politie.

Het laatste incident deed zich volgens uw verklaring voor op 28 september 2018 (CG p. 9). Om verschillende redenen kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan het beweerde incident.

U verklaart dat het incident met het bendelid van MS dat u onder schot zou hebben gehouden zich voordeed op 28 september 2018 (CG p.9). Aangezien dit incident zich zou hebben voorgedaan in de wijk waar uw werk was gelegen, werd u gevraagd of u na dit incident nog bent gaan werken, waarop u ontkennend antwoordt (CG p. 10). Echter, eerder werd u gevraagd van wanneer tot wanneer u bij P. heeft gewerkt (CG p. 5). U gaf aan dat u er gewerkt heeft tot 29 oktober. Op die dag of op de 30ste heeft u tevens uw woning verlaten (CG p.5) om de laatste maand voor uw vertrek bij uw vriendin te gaan inwonen. Uw verklaringen kloppen niet. U presenteert een attest (loonfiche) waarin de begindatum van uw werk bij P. staat vermeld, doch geen einddatum.

Verder is het ook merkwaardig dat het politieverslag vermeldt, dat de genoemde feiten zouden gebeurd zijn op 29 oktober 2018, de dag voor de aangifte. U geeft een merkwaardige uitleg aan deze discrepantie (CG p.10). U verklaart dat u na het incident een klacht wilde indienen, maar dat de politie dit niet wou doen omdat het in een andere wijk was gebeurd. U zou verschillende keren naar de politie zijn gegaan om een klacht neer te leggen en pas een maand later, nadat u had gedreigd naar de media te gaan, zou uw klacht zijn opgetekend, maar op een slordige manier, aangezien de datum niet juist was. Hoewel u dit had opgemerkt een aan de politie zei dat de feiten een maand eerder waren gebeurd, zou de politie het niet hebben willen rechtzetten (CG p.10). Uw verklaringen terzake zijn onvoldoende geloofwaardig. Dat u zou gedreigd hebben naar de media te gaan is weinig aannemelijk, omdat het weinig overtuigend is dat de politie onder de indruk zou zijn van dit argument. Bovendien wendde u zich op 26 oktober 2018 tot de fiscalia om het oorspronkelijke PV van de inbraak te verkrijgen. Aangezien u verklaart dat de politie uw klacht naar aanleiding van het incident op 28 september 2018 niet wilde optekenen, is het bevreemdend en weinig aannemelijk, dat u uw klacht niet rechtstreeks bij de fiscalia heeft laten noteren.

Bovendien moet nog worden opgemerkt dat het uittreksel van de geboorteakte van uw zoon dateert van 28 september 2018. Het is toch niet aannemelijk dat na een ernstige bedreiging, u op dezelfde dag de nodige documenten voor uw geplande vertrek zou afhalen. Uw paspoort werd uitgegeven op 26 september 2018, dus twee dagen voor het beweerde incident.

Ook over de inhoud van de PV zijn er vaststellingen te maken die de geloofwaardigheid van dit ingeroepen incident ondermijnen. Zo stelde u dat u onder schot werd gehouden door de persoon in kwestie en met de dood werd bedreigd (CG p.8), terwijl het verslag enkel vermeldt dat de persoon een wapen in zijn broeksriem toonde, [...] en u zei u nooit meer in wijk te vertonen, zoals u ook verder verklaarde (CG p.9). Tevens dient te worden vastgesteld dat u op de vraag waar u werd bedreigd, eerder vaag antwoordde. U antwoordde dat dit gebeurde in de zone van het werk, zonder enige specificatie (CG p.9), terwijl er in het PV een duidelijke straat en wijk werd vermeld. Verder moet ook nog worden gewezen op het feit dat bij de rubriek gegevens over de dader (p.2 van de PV) allerlei

zaken vermeld staan, zoals dat het om een onbekende man ging van ongeveer 43 jaar. Echter bij de geboortedatum dat er een effectieve datum ingevuld zijnde, 21 september 1975, wat u toch onmogelijk kan verklaard hebben aangezien het over een onbekende agressor ging. Uit het bovenstaande volgt dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze klacht.

Uw verklaringen betreffende de incidenten, in het bijzonder de twee die u ertoe noopten uw land te verlaten, waren bovendien zeer chaotisch en verwarrend (CG p. 9-11), in die mate dat het duidelijk was dat u de zaken door elkaar sloeg (CG p. 10), hetgeen uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo werd u gevraagd wanneer het incident met het vuurwapen gebeurde, waarover de gepresenteerde klacht handelt (CG p. 9). U antwoordde hierop dat het gebeurde op een maandag, de 5de of de 6de augustus 2017 (CG p.9), terwijl u verder vertelt over de man op de fiets die rondjes rond u reed. Echter in uw beschrijving van wat er toen gebeurde komt er geen wapen in voor (CG p. 9). Dan zegt u dat het vuurwapen later was, dat u daarvan een klacht heeft ingediend. Vervolgens wordt u verzocht dieper in te gaan op de twee incidenten, door u achtervolgingen genoemd, die de aanleiding waren tot uw vertrek, u spreekt van een incident met een vuurwapen en één met een "arma blanco", dat geen vuurwapen zou zijn, maar een mes/stilleto (CG p.9). Later wordt duidelijk dat u alludeert op het 2de incident, toen u door een man op de fiets gedetailleerde vragen werd gesteld op weg naar uw werk. Hij zou een wapen hebben getoond maar niet op u hebben gericht (CG p. 10-11). Het vuurwapen zou dan in het derde incident zijn bovengehaald, wat is tegenspraak is met uw verklaring bij de politie, waar vermeld staat dat het wapen in de broeksriem van de persoon in kwestie zat. U had zeer veel hulp nodig om de drie incidenten op een coherente manier te vertellen (CG p.9-11). Hierbij dient de opmerking te worden gemaakt dat het niet aan de ambtenaar van het CG is om duidelijkheid aan te brengen in uw relaas en dat er van u voldoende spontane coherentie kan worden verwacht, i.c. quod non.

Omdat u herhaaldelijk aangaf dat u last had van een bepaald soort gedrag met hoog macho-gehalte (CG p.8), intimidatie en/of bedreiging, werd u gevraagd of u in El Salvador beroep zou kunnen doen op vrouwenorganisaties of andere vormen van hulp om u weerbaarder te maken (CG p.11). U antwoordt hierop dat dergelijke organisaties wel bestaan, maar dat u er niet naar heeft gezocht omdat uw besluit om het land te verlaten al vast stond (CG p.11-12). Het hoeft weinig betoog wanneer gesteld wordt dat het aan de verzoeker toekomt om in eerste instantie in eigen land hulp te zoeken vooraleer een beroep te doen op internationale bescherming, te meer dat u op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties en u geen valabele reden had om niet bij deze organisaties te rade te gaan. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit vlak geen hulp voorhanden was.

Uit het bovenstaande volgt dat uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, waaruit volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico heeft op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b. Uw vluchtmotieven missen zowel coherentie, geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort en ID-kaart, alsook het paspoort van uw minderjarige zoon, zijn geboorteakte, alsook de documenten in verband met zijn vader (kopie ID-kaart en migratietoestemming) zijn een aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staan. De attesten van uw werk hebben betrekking op uw arbeidssituatie die evenmin ter discussie staat. De aangiften bij de politie werden bovenstaand voldoende besproken. De aangifte van 13 september 2016 wordt op zich niet betwist, maar er dient te worden geconcludeerd

dat het aangehaalde incident niet getuigt van een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie (zie supra). Wel is het merkwaardig dat u pas in de aanloop naar uw vertrek uit het land, die PV heeft opgevraagd op 26 oktober 2018. De verklaring onder ede van uw vriendin, kan niet worden weerhouden als bewijselement. De aangifte van 30 oktober 2018 werd bovenstaand uitgebreid besproken en onvoldoende geloofwaardig geacht. Tot slot legt u nog een uittreksel neer van uw medisch dossier, dat verwijst naar de diagnose die op 28 september 2016 werd gesteld. Echter, uw medisch dossier zegt niets over de ingeroepen elementen van vrees voor vervolging. Zelf verklaarde u dat u een neurologische aandoening (CG p.7) en een kleine hersenbloeding had (CG p.12). U verklaart tevens dat u momenteel geen medicatie meer dient te nemen en hersteld bent (CG p.12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

Verzoekster voegt volgend stuk toe aan het verzoekschrift:

- Het artikel “*Klem. El Salvador zucht onder armoede en bendegeweld. De vele Salvadoranen die naar de VS zijn gevlucht, dreigen nu terug de chaos in te worden gestuurd*” van *National Geographic* (bijlage 3)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster geeft aan dat zij in El Salvador verschillende keren werd lastig gevallen en geïntimideerd door mannen (notities CGVS, p. 8-9). Bij terugkeer vreest zij opnieuw slachtoffer te worden en zij verwijst desbetreffend naar de situatie van vrouwen in El Salvador (notities CGVS, p. 11).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt immers terecht vastgesteld dat verzoeksters vluchtmotieven coherentie, geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid missen.

2.3.4.3. Wat betreft het eerste incident op 13 september 2016, waarbij er in verzoeksters huis werd ingebroken en waardevolle zaken als persoonlijke documenten werden gestolen, wijst de Raad erop dat door de commissaris-generaal terecht geoordeeld wordt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de inbraak in haar woning verband hield met haar toenmalige werk op de luchthaven en/of de ontslagen persoon. Evenmin brengt verzoekster elementen aan waaruit blijkt dat het meer is dan een loutere diefstal. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend terecht het volgende overwogen: *“U verwijst naar een eerste incident op 13 september 2016, waarbij er in uw huis werd ingebroken en waardevolle zaken als persoonlijke documenten werden gestolen. U stelt dat dit het werk was van de bendes. Met name heeft u het vermoeden dat de inbraak gebeurde naar aanleiding van het ontslag van een man op de luchtmachtbasis die u te pas en te onpas om informatie vroeg en vervolgens ontslagen werd omdat hij banden zou hebben met de marra (CG p. 6). Bij zijn ontslag zou hij u laten blijken hebben dat hij heel goed wist welke bus u nam (CG p.6). U gevraagd hoe u op de hoogte bent van de betrokkenheid van de bendes bij deze inbraak, verwijst u naar het proces-verbaal dat de politie opmaakte, nadat u hen geroepen had (zie document aanwezig in het administratieve dossier). Echter, het proces-verbaal betreft een loutere omschrijving van de toestand waarin de politie uw woning aantrof, alsook uw verklaring over wanneer u thuiskwam en wat u opmerkte aan de deur, alsook een opsomming van wat er gestolen werd in uw woning (CG p.6). Er werd u gevraagd of basis van welke elementen de politie tot de conclusie kwam dat de inbraak het werk was van de bendes, zoals u stelt (CG p.6). U antwoordt hierop eerder ontwijkend en stelt dat u dit op dat moment zo niet kon stellen, dat u niet wist of er een band was met de man op het werk en dat u niet weet hoe de politie tot die conclusie is gekomen. U erop gewezen dat er veel dergelijke inbraken gebeuren en u gevraagd om welke redenen u meent dat het met u persoonlijk heeft te maken, antwoordt u opnieuw niet “to the point”, aangezien u vertelt over het veelvuldig te zijn lastig gevallen op straat, de seksuele getinte “stalking” op het werk, het veelvuldig verhuizen (CG p.7). U maakt niet aannemelijk dat de inbraak in uw woning verband hield met uw toenmalige werk op de luchthaven en/of de ontslagen persoon. U brengt geen elementen aan waaruit men zou kunnen besluiten dat het niet meer was dan een loutere diefstal, hoe laakbaar ook. U gevraagd of u ooit in uw eigen woonwijk bedreigd werd omwille van uw job bij de luchtmacht, ontkent u dit (CG p. 7). U gevraagd of u de ontslagen man ooit nog heeft terug gezien, ontkent u dit (CG p.7). U maakt niet aannemelijk dat de inbraak iets te maken zou hebben met de ontslagen man.”*

2.3.4.4. Inzake verzoeksters verklaring dat zij een week na de inbraak met een pamflet werd bedreigd om de wijk te verlaten (notities CGVS, p. 6), wijst de Raad op de pertinente bemerking van de commissaris-generaal dat verzoekster eveneens verklaart dat zij tot november 2016 gewoond heeft op het adres waar de inbraak plaatsvond (notities CGVS, p. 5) en dus pas ruim anderhalve maand na het dreigement verhuisde, hetgeen rijkelijk laat is indien het om een ernstige bedreiging zou gaan. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoekster later dan weer stelt dat zij tweeëntwintig dagen na het dreigement is verhuisd, maar dat zij en haar zoon bij haar vriendin logeerden of zij bij hen (notities CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet alleen inconsistent met haar eerdere verklaringen volgens dewelke zij pas ruim anderhalve maand na het incident verhuisde, maar getuigt bovendien evenmin van een ernstige vrees in hoofde van verzoekster aangezien hieruit blijkt dat zij in deze periode soms nog overnachtte in haar eigen woning. Dat zij het risico nam om zich nog te vertonen bij haar woonst en er ook nog bleef overnachten, is allerm minst plausibel in het licht van de door haar voorgehouden vrees omwille van de bedreiging in het pamflet. Dat haar vriendin dan bij hen logeerde, doet hieraan geen enkele afbreuk. De Raad ziet immers niet in hoe het loutere feit dat haar vriendin bij hen logeerde, verzoekster zou vrijwaren van vergeldingsacties vanwege de bendeleden. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van dit dreigement nog verder ondergraven door de vaststelling dat verzoekster ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van dit pamflet en enkel stelde dat de huisbaas haar verzocht om te verhuizen omdat hij de bendeleden te lastig vond. Verzoekster gaf er aan niet te weten hoe de huisbaas wist dat de bende erachter zat (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.3.4.5. Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij op 5 oktober 2016 ontslag nam omdat zij een job ambieerde en de betreffende overste haar seksueel intimideerde (notities CGVS, p. 7), treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat, hoe laakbaar dit gedrag ook is, dit op zich onvoldoende zwaarwichtig is als element bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.4.6. In verband met de door verzoekster aangehaalde incidenten die de aanleiding waren tot haar vertrek uit El Salvador, met name die plaatsvonden toen zij aan het werk was bij P., wordt door de commissaris-generaal uitgebreid vastgesteld dat deze onvoldoende zwaarwichtig dan wel niet geloofwaardig zijn: *“U verwijst naar volgende incidenten die de aanleiding waren tot uw vertrek uit El Salvador, met name toen u aan het werk was bij P. Op een dag werd u bij het verlaten van het werk omsingeld door een man die op zijn fiets rondjes maakte rond u zonder iets te zeggen. Dit gedrag maakte u angstig en u liep terug naar het werk. Onderweg kwam u uw baas tegen en verder gebeurde er niets (CG p. 9). Hoewel dit gedrag door u als intimiderend werd ervaren, volstaat het op zich niet om een nood aan internationale bescherming in te roepen.*

Vervolgens kreeg u in augustus 2017 opnieuw te maken met gedrag dat u angstig maakte. Op weg naar uw werk, toen u van de bus afstapte, kreeg u in de gaten dat een man u in het oog hield (CG p.10-11). Hij kwam u achterna, toonde indirect een mes (Sp: Arma blanco) en stelde u allerlei vragen, over waar u woonde, waar u werkte, of u een FB-profiel had e.d. U bereikte veilig uw werkplaats. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het gedrag van deze man als irritant en intimiderend kan worden ervaren maar onvoldoende gewicht heeft als element om je land te verlaten en elders internationale bescherming aan te vragen. Het is dan ook bevreemdend dat dit incident u aanzette om naar mogelijkheden te zoeken om te vertrekken uit El Salvador (CG p. 9). Het blijft overigens een blote bewering aangezien u inzake dit incident geen melding gedaan heeft bij de politie.

Het laatste incident deed zich volgens uw verklaring voor op 28 september 2018 (CG p. 9). Om verschillende redenen kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan het beweerde incident.

U verklaart dat het incident met het bendelid van MS dat u onder schot zou hebben gehouden zich voordeed op 28 september 2018 (CG p.9). Aangezien dit incident zich zou hebben voorgedaan in de wijk waar uw werk was gelegen, werd u gevraagd of u na dit incident nog bent gaan werken, waarop u ontkennend antwoordt (CG p. 10). Echter, eerder werd u gevraagd van wanneer tot wanneer u bij P. heeft gewerkt (CG p. 5). U gaf aan dat u er gewerkt heeft tot 29 oktober. Op die dag of op de 30ste heeft u tevens uw woning verlaten (CG p.5) om de laatste maand voor uw vertrek bij uw vriendin te gaan inwonen. Uw verklaringen kloppen niet. U presenteert een attest (loonfiche) waarin de begindatum van uw werk bij P. staat vermeld, doch geen einddatum.

Verder is het ook merkwaardig dat het politieverslag vermeldt, dat de genoemde feiten zouden gebeurd zijn op 29 oktober 2018, de dag voor de aangifte. U geeft een merkwaardige uitleg aan deze discrepantie (CG p.10). U verklaart dat u na het incident een klacht wilde indienen, maar dat de politie dit niet wou doen omdat het in een andere wijk was gebeurd. U zou verschillende keren naar de politie zijn gegaan om een klacht neer te leggen en pas een maand later, nadat u had gedreigd naar de media te gaan, zou uw klacht zijn opgetekend, maar op een slordige manier, aangezien de datum niet juist was. Hoewel u dit had opgemerkt een aan de politie zei dat de feiten een maand eerder waren gebeurd, zou de politie het niet hebben willen rechtzetten (CG p.10). Uw verklaringen terzake zijn onvoldoende geloofwaardig. Dat u zou gedreigd hebben naar de media te gaan is weinig aannemelijk, omdat het weinig overtuigend is dat de politie onder de indruk zou zijn van dit argument. Bovendien wendde u zich op 26 oktober 2018 tot de fiscalia om het oorspronkelijke PV van de inbraak te verkrijgen. Aangezien u verklaart dat de politie uw klacht naar aanleiding van het incident op 28 september 2018 niet wilde optekenen, is het bevreemdend en weinig aannemelijk, dat u uw klacht niet rechtstreeks bij de fiscalia heeft laten noteren.

Bovendien moet nog worden opgemerkt dat het uittreksel van de geboorteakte van uw zoon dateert van 28 september 2018. Het is toch niet aannemelijk dat na een ernstige bedreiging, u op dezelfde dag de nodige documenten voor uw geplande vertrek zou afhalen. Uw paspoort werd uitgegeven op 26 september 2018, dus twee dagen voor het beweerde incident.

Ook over de inhoud van de PV zijn er vaststellingen te maken die de geloofwaardigheid van dit ingeroepen incident ondermijnen. Zo stelde u dat u onder schot werd gehouden door de persoon in kwestie en met de dood werd bedreigd (CG p.8), terwijl het verslag enkel vermeldt dat de persoon een wapen in zijn broeksriem toonde, [...] en u zei u nooit meer in wijk te vertonen, zoals u ook verder verklaarde (CG p.9). Tevens dient te worden vastgesteld dat u op de vraag waar u werd bedreigd, eerder vaag antwoordde. U antwoordde dat dit gebeurde in de zone van het werk, zonder enige specificatie (CG p.9), terwijl er in het PV een duidelijke straat en wijk werd vermeld. Verder moet ook nog worden gewezen op het feit dat bij de rubriek gegevens over de dader (p.2 van de PV) allerlei zaken vermeld staan, zoals dat het om een onbekende man ging van ongeveer 43 jaar. Echter bij de geboortedatum dat er een effectieve datum ingevuld zijnde, 21 september 1975, wat u toch onmogelijk kan verklaard hebben aangezien het over een onbekende agressor ging. Uit het bovenstaande volgt dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze klacht.

Uw verklaringen betreffende de incidenten, in het bijzonder de twee die u ertoe noopten uw land te verlaten, waren bovendien zeer chaotisch en verwarrend (CG p. 9-11), in die mate dat het duidelijk was dat u de zaken door elkaar sloeg (CG p. 10), hetgeen uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo werd u gevraagd wanneer het incident met het vuurwapen gebeurde, waarover de gepresenteerde klacht handelt (CG p. 9). U antwoordde hierop dat het gebeurde op een maandag, de 5de of de 6de augustus 2017 (CG p.9), terwijl u verder vertelt over de man op de fiets die rondjes rond u reed. Echter in uw beschrijving van wat er toen gebeurde komt er geen wapen in voor (CG p. 9). Dan zegt u dat het vuurwapen later was, dat u daarvan een klacht heeft ingediend. Vervolgens wordt u verzocht dieper in te gaan op de twee incidenten, door u achtervolgingen genoemd, die de aanleiding waren tot uw vertrek, u spreekt van een incident met een vuurwapen en één met een “arma blanco”, dat geen vuurwapen zou zijn, maar een mes/stilletto (CG p.9). Later wordt duidelijk dat u alludeert op het 2de incident, toen u door een man op de fiets gedetailleerde vragen werd gesteld op weg naar uw werk. Hij zou een wapen hebben getoond maar niet op u hebben gericht (CG p. 10-11). Het vuurwapen zou dan in het derde incident zijn bovengehaald, wat is tegenspraak is met uw verklaring bij de politie, waar vermeld staat dat het wapen in de broeksriem van de persoon in kwestie zat. U had zeer veel hulp nodig om de drie incidenten op een coherente manier te vertellen (CG p.9-11). Hierbij dient de opmerking te worden gemaakt dat het niet aan de ambtenaar van het CG is om duidelijkheid aan te brengen in uw relaas en dat er van u voldoende spontane coherentie kan worden verwacht, i.c. quod non.”

Waar verzoekster kritiek uit op de wijze waarop haar verklaringen werden neergeschreven in de notities van het persoonlijk onderhoud – zij meent dat bepaalde passages slordig worden weergegeven en dat de wijze waarop haar verklaringen worden weergegeven en het gehanteerde taalgebruik niet uitmunten in duidelijkheid – en tevens stelt dat het niet uitgesloten is dat bepaalde misverstanden te wijten zijn aan de *protection officer* of de tolk, stelt de Raad vast dat de hiaten, schrijffouten en grammaticale fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud slechts materiële vergissingen betreffen die niets afdoen aan de inhoudelijke opmerkingen die hierboven gemaakt werden naar aanleiding van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster. Dat de misverstanden te wijten zijn aan de *protection officer* of de tolk, en niet aan verzoekster, toont zij op geen enkele manier *in concreto* aan. De Raad benadrukt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat het wel degelijk verzoekster zelf was die de zaken door elkaar sloeg (notities CGVS, p. 9-11).

2.3.4.7. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing nog terecht het volgende wordt overwogen: *“Omdat u herhaaldelijk aangaf dat u last had van een bepaald soort gedrag met hoog macho-gehalte (CG p.8), intimidatie en/of bedreiging, werd u gevraagd of u in El Salvador beroep zou kunnen doen op vrouwenorganisaties of andere vormen van hulp om u weerbaarder te maken (CG p.11). U antwoordt hierop dat dergelijke organisaties wel bestaan, maar dat u er niet naar heeft gezocht omdat uw besluit om het land te verlaten al vast stond (CG p.11-12). Het hoeft weinig betoog wanneer gesteld wordt dat het aan de verzoeker toekomt om in eerste instantie in eigen land hulp te zoeken vooraleer een beroep te doen op internationale bescherming, te meer dat u op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties en u geen valabele reden had om niet bij deze organisaties te rade te gaan. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit vlak geen hulp voorhanden was.”*

2.3.4.8. Waar verzoekster wijst op haar preciaire positie als alleenstaande moeder in El Salvador en zij ook verwijst naar een vrees voor vervolging omwille van het feit dat zij een vrouw is, meent de Raad dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat dit niet voldoende is om te besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging riskeert op grond van het criterium ‘sociale groep’. Het onderzoek in het licht van de Vluchtelingenconventie dient persoonlijk te gebeuren, rekening houdend met verzoeksters individuele kenmerken en ervaringen. Het louter verwijzen naar rapporten waaruit een hoog cijfer van “femicide” blijkt alsook een hoge mate van machogedrag in El Salvador, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

2.3.4.8.1. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomt. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Verzoekster blijft evenwel in gebreke om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. Zij geeft aan dat er in haar relatie sprake was van huiselijk geweld maar zij stelt ook niet meer samen te leven met haar echtgenoot omdat ze toen verhuisde, zeker sinds 13 september 2016, toen de overval plaatsvond, woonden ze niet meer samen (notities persoonlijk onderhoud, p 5 en p. 6) en intussen is ze gescheiden (*ibidem*, p. 4). Bijgevolg heeft deze vrees geen actualiteitswaarde meer. Het lastig gevallen worden door mannen was eerder verbaal en gebeurde op het werk en door verschillende mannen op straat (*ibidem*, p. 7, 9, 10). Verzoekster die de leeftijd had van 38 jaar toen zij El Salvador verliet, heeft geen melding gemaakt van problemen met bendeleden of avances van bendeleden waarop zij niet inging.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoekster afkomstig San Salvador waar ze in verschillende wijken heeft gewoond, de laatste periode voor haar vertrek naar België in Ilopango. Uit de landeninformatie blijkt dat de bende MS13 in belangrijke mate aanwezig is in de gemeente Ilopango (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11).

Uit de landeninformatie blijkt dat indien een vrouw de “avances” van een bendelid afwijst zij hiermee haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn. *In casu* heeft verzoekster geen verklaringen in dit verband afgelegd.

De Raad beaamt dat op basis van de verklaringen van verzoekster en in het licht van de bijgebrachte landeninformatie, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er effectieve toenaderingspogingen door bendeleden ten aanzien van haar ondernomen werden. De Raad benadrukt dat de veiligheidssituatie in Ilopango in rekening werd genomen bij het beoordelen van het relaas met betrekking tot het beweerde risico op seksueel geweld, maar dit alles doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekster doorheen haar relaas niet aannemelijk maakt dat er effectieve ‘avances’ geweest zijn van bendeleden ten aanzien van haar, dat er geen sprake is van één bepaalde man die haar persoonlijk viseerde en dat de algemene seksuele belaging door mannen op straat beperkt bleef tot verbale belaging.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij het motief dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen en dat dit *in concreto* dient te worden aangetoond (*“Depending on the particular circumstances of the case [...]”*, UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 37-38), waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

2.3.4.8.2. De Raad stelt verder dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze dienen te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Salvadoraanse overheid of de beschermingsmogelijkheden aanwezig in El Salvador heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen: *“Omdat u herhaaldelijk aangaf dat u last had van een bepaald soort gedrag met hoog macho-gehalte (CG p.8), intimidatie en/of bedreiging, werd u gevraagd of u in El Salvador beroep zou kunnen doen op vrouwenorganisaties of andere vormen van hulp om u weerbaarder te maken (CG p.11). U antwoordt hierop dat dergelijke organisaties wel bestaan, maar dat u er niet naar heeft gezocht omdat uw besluit om het land te verlaten al vast stond (CG p.11-12). Het hoeft weinig betoog wanneer gesteld wordt dat het aan de verzoeker toekomt om in eerste instantie in eigen land hulp te zoeken vooraleer een beroep te doen op internationale bescherming, te meer dat u op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties en u geen valabele reden had om niet bij deze organisaties te rade te gaan. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit vlak geen hulp voorhanden was.”*

2.3.4.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich voor het overige in haar verzoekschrift beperkt tot het benadrukken van haar profiel als *“opgeleide alleenstaande moeder”*, het verwijzen naar de door

haar aangehaalde incidenten en het onderstrepen van de algemene situatie in El Salvador voor vrouwen. Deze elementen werden *supra* reeds beoordeeld en middels het louter herhalen van deze motieven doet verzoekster geen enkele afbreuk aan het voorgaande.

2.3.4.10. Verder bemerkt de Raad nog dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, zijn de door verzoekster aangehaalde problemen niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad benadrukt dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie evenmin blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.11. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het aan het verzoekschrift gevoegde artikel (bijlage 3) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET